

зрачните стъпала на западения денъ ; долу — леката треперлива мараня извиваше надъ ръжъта.

Ала въ стругарника бѣ хладно, теговито като презъ есенна предвечеръ, въпрѣки играта на ярко боядисанитѣ прѣсти на много прозорливи рѣце, подали се презъ широкитѣ процѣпи на дѣскитѣ. И за да убие студената мисълъ по ненавременната смъртъ Витанъ начена да измѣрва дѣскитѣ, да ги изрѣзва, да нади, да набива гвоздей.

Та-акъ, та-акъ, разнесоха се изъ сокака припряно глухитѣ удари на желѣзното чукче по оструганитѣ дѣски. И отъ тѣзи мъртви, откъслечни звуци съ прискърбие съседитѣ узнаха за отлетѣлата душа на още единъ.

Та-акъ, та-акъ . . . и новата вѣчна обителъ биде завършена.

Тогава полегна Витанъ предъ вратника съ захапана прѣстена лула, разкопча потнитѣ си гърди и загледа тжпо, безучастно тежкитѣ напластени облаци потирени бавно на югъ. Надъ Бѣлия-камъкъ свѣтка, вица проточи езикъ и за мигъ продълговатитѣ прозорци на манастира пламнаха ; после глухо се изгърмѣ, и тжпиятъ гръмъ се посипа като ситни оловени зърна по напуканата земя. Стана душно, нагорещениятъ въздухъ се вдъхваше като презъ гжста цедилка, а отпуснатитѣ посивяли отъ праха и топлината листа на орѣшака висѣха неподвижно.

— Ще наслети буря, — произнесе съ болка Витанъ и повторно неговата мисълъ вихрено се завъртѣ около стожера на смѣтното предчувствие, че утре